

LBRIS

We know
books

**URMĂRI
NEPREVĂZUTE**

MONICA DIMITRIU

Editura Ink Story
Pucioasa, 2023

Capitolul 1

Anul 1950, luna Mai, Oregon S.U.A.

Era una dintre acele seri remarcabile de sfârșit de primăvară caldă în Oregon, când lumina zilei împlânzite cădea la pace cu umbrele serii.

Văzute de departe, livezile cu cireși Acerola îmbuibate în nuanțe de alb și roșu protejau suav verdele crud al ierbii unde puncte galbene și roz, bănuți și părăluțe se îmbulzeau din țărână să participe la festivalul floral.

Un parfum înmiresmat adus în răstimpuri de vântul serii se înfoia astenic pe lângă garduri, staule și celelalte grădini, în speranța inutilă de a estompa mirosul de pământ reavăn, gunoi de grajd și nutrețuri ambalate. În plină efervescență creatoare și tușe de culoare, primăvara manifesta nonșalanța unei prezențe ademenitoare și efemere.

Doi, trei nori diafani, lâncezeau pe cerul limpede în așteptarea unui vânt prielnic să-i poarte blajin spre zări îndepărtate.

Mitch Cambell își iubea proprietatea, muncise din greu pentru domeniu ani de zile, iar rezultatele erau evidente. Moștenise imensa fermă de la bunic, care-l crescuse de la șase ani, după ce-și pierduse părinții într-un accident feroviar. Venerabilul domn își asumase greua responsabilitate de a-i fi mamă și tată într-un stadiu când micuț fiind, căuta afecțiunea

și grija necesară vârstei sale necoapte. Și le primise, împreună cu juliturile din genunchi, atunci când ateriza de la înălțimea lui liliputană în glodul prăfuit de sub picioare în zilele neastâmpărate, la pachet cu vânătăile de la căzăturile căpătate în manej, atunci când învăța să călărească, la început ponei apoi caii blânzi. Îl ținuse temător de mână pe bunic în primele zile de școală, iar, după aceea, jurase că niciodată nu va mai călca pragul clasei, pentru că fetițele îl porecliseră Hasky din cauza culorii neobișnuite a ochilor săi.

Primul sărut îl primise lângă cuibarele de ouă de la o colegă mărinimoasă și dornică să-i arate toate șmecheriile în acea artă, până când îi descoperise Maona, bucătăreasa, care-i alergase cu sucitorul de tăiței și promisiunile unui purgatoriu iminent. La primul dans, se împiedecase așa de tare în propriile picioare de emoție, încât bunicul său aflat ca și alți adulți grijulii la petrecere, se jură că junele acela era copia nepotului din zilele mai rele și numai efectul bahic era vinovat pentru picioarele împleticite ale adolescentului.

După o perioadă de peregrinări prin diverse zone cu ferme de animale și nu numai, unde lucrase ca să obțină experiență și-și luase notițe, într-o dimineață primi o telegramă pentru a se întoarce acasă.

Singura rudă care-l crescuse, încetase din viață în urma unei căzături de pe cal, animal ulterior împușcat chiar de nepot când ajunsese la înmormântarea bunicului la fermă. Apariția sa îi surprinse pe toți cu alura sa zveltă, privirea directă și implacabilă, dar mai ales pentru maturitatea asumată și modul cum își gestionează moștenirea primită. Nu dură mult și tinerele aflate la vârsta nubilă căutau să-i acapareze atenția spre disperarea mătușii Maona, hotărâtă să le cam

taie elanul spre amuzamentul angajaților și vecinilor. Cu vremea, lucrurile se domoliră, viața își reluă făgașul normal la fermă, iar proaspătul moștenitor reînnoi o prietenie veche cu una dintre frumoasele locului pregătit pesemne să întemeieze o familie, după spusele vecinilor și cunoscuților.

Preluă conducerea și organizarea Ranch-lui moștenit, cu entuziasmul începătorului și dinamismul tinereții, gata să răstoarne munții dacă era cazul. Se asigură ca stocurile de furaje pentru animale să fie bine depozitate și suficiente, împărți oamenii pe ture pentru supravegherea continuă a hergheliei de cai și a turmelor de vaci, elaboră planuri, reînnoi listele cu personalul necesar în caz de urgență, repară grajduri, reinstrui salariații și inaugură proceduri moderne de eficientizare a activității la această fermă mixtă. Și multe altele, unde se impuneau hotărâri clare, planuri minuțioase, experiență și cunoștințe acumulate.

Recunoscător pentru felul cum se încheia ziua, se pregătea să ajungă la masa de seară, când zarva din spate îi ajunsese la urechi. Se opri locului, apoi făcu stânga împrejur pe alee, curios să vadă ce se întâmpla.

Ideea că o parte dintre oamenii lui erau strânși ciorchine lângă gardul acela, era una, dar gălăgia lor veselă și faptul că întârziiau deliberat la cina din seara aceea, îl făcură pe insul viguros să mărească pașii spre ei. Intrigat, căuta să vadă de unde venea sursa acelei veselii neașteptate, de se buluceau toți lângă ulucile gardului dinspre nord care îi delimitau proprietatea. Pe măsură ce înainta, gloata se dădu la o parte pentru a-i face loc să treacă și mai ales ca să-i urmărească reacția.

Cocoțată pe gardul din lemn, persoana vinovată de acest intermezzo ciudat, îl urmărea și ea cu ochii

pe sub borurile pălăriei Stetson „Boss of the Plains”, împinsă comic de pe creștetul capului spre spate.

E o fată sau un băietan necopt?! se întrebă stăpânul pământului, mijindu-și ochii spre chipul bronzat de soare și pomeții catifelati ai intrusei sau intrusului. Și ce căuta persoana aceea cocoțată acolo? De proprietate privată nu auzise?

— Pot să știu ce se petrece aici? întrebă cu asprime reținută, întorcând capul spre adunarea de suflete strânsă ciorchine lângă soclul improvizat de fința aceea.

— Ne amuzam puțin împreună, explică șeful de echipă și se desprinse din grup înaintând spre proprietarul pământului, nu făceam nimic rău...

— Samuel, dacă amuzamentul ei, arată spre intrusă cu capul, dumirit după forma corpului că era o fată, ține loc și de cină pentru voi, vă poftesc să rămâneți aici. Totuși nu plecați până nu reparați și înlocuiți scândurile rupte pe care tronează, îi anunță șeful păstrând-și tonul intransigent.

— De fapt caută o slujbă, explică repede, simpaticul evreu de origine germană, împăciutor ca să-nu supere pe nimeni. Am schimbat câteva cuvinte doar și...

— Mulțumesc oameni buni, am și eu limbă să vorbesc, interveni “Cocoțata-pe-gard” neașteptat de sprintenă când sări pe iarba grasă de sub picioare.

Pe umărul drept căra un lassou încolăcit strâns. Jos pe iarbă, lângă un par sfrijit, trona un geamantan din vinilin cu colțuri jerpelite.

Înaintă hotărâtă spre cel care se dovedea a fi proprietarul și-i întinse mâna afabil nu înainte de a-și șterge palmele de cracul blugilor.

— Mă numesc Caprice Delacroix. Scuze că ți-am

întârziat angajații la cină. Recunosc, chiar caut ceva de lucru, adăugă afișând o atitudine deschisă și zâmbitoare.

Involuntar, apucă mâna întinsă bărbătește și ochii i se măriră surprinși la auzul glasului plăcut în contrast flagrant cu atitudinea de bravură masculină. Palma mică ușor transpirată dispăru în palma mare și caldă a acestuia.

— De unde vii? o interpelă curios, eliberându-i apoi mâna imediat și gândindu-se la numele cu ecou de vodevil.

Își săltă umerii o clipă înainte de a răspunde. Ridică privirea strălucitoare spre individ. Capul abia îi ajungea până la umerii lați ai bărbatului.

— De dincolo de râul Willamette, indică cu capul undeva aiurea în spate.

Asta însemna de oriunde, reflectă șeful, nemulțumit de răspuns. Îi acordă o căutătură lungă neîncrezătoare, începând cu picioarele încălțate în cizme de piele cam jerpelite, dar de bună calitate, blugii decolorați de prea mult spălat ce ascundeau partea de jos a cămășii în carouri vârată în pantaloni, până la fețișoara aproape nostimă. Reprezenta o versiune diluată a unei femei rebele indiferentă la propria imagine. Nu era deloc înaltă, dar o ajuta vanitatea oglindită pe chipul delicat și privirea directă aproape dură. Ce mai! Străina oferea un spectacol-capodoperă a ținutelor ponosite care se voia femeia-barbat...

Într-un cuvânt: Necazuri...

— Îmi pare rău, încearcă pe la fermele vecine, n-am nimic pentru tine.

— N-ai încredere în femei? îl provocă, ea însăși mirată de propriul aplomb, sunt puternică să știi, licită imediat.

Îl studie pe îndelete. Nu era frumos, dar nici nu era de trecut cu privirea. Chipul imperfect cu sprâncenele acelea groase, neliniștitoare, una ușor mai arcuită decât cealaltă, îi confereau un aer vag întrebător, dar bronzul feței atenua cumva această expresie. O studia cu ochii aceia ciudați, o uitătură directă, unde irizațiile albastre din ochi, ca ale ghețarilor vara, erau umbrite de genele negre, dese și scurte.

Era suficient de abil pentru a camufla impresia instantanee și deloc agreabilă lăsată de străină asupra lui, prin poziția degajată a trupului cu picioarele ușor îndepărtate și mâinile încrucișate la spate, postură ce transmitea siguranță și încredere în sine.

— N-am încredere în ei, replică stăpânul fermei accentuând ultimul cuvânt și arătă spre mulțimea de gură cască prezentă, pusă imediat pe răs la declarația fără echivoc a acestuia.

Colțurile gurii tinerei, se arcuiră într-un zâmbet anemic când evaluă rapid situația gata să alunece spre frivolitate.

— Oh, nu merit! declară mucalită și se aplecă ușor într-o reverență simulată adresată, de obicei, personalităților regale, dar cred că...

— Surâde-i frumos la plecare drăguță, o întrerupse o femeie din mulțime, amuzată de gestul pueril al proaspăt sositei, măcar să știe ce pierde.

— N-are cum să știe ce pierde, din moment ce n-a încercat să vadă ce ar putea avea, veni replica insolentă peste capetele celorlalți. Ochii atenți însoțeau individul care mustăcea a nerăbdare și-i refuza după toate aparențele ajutorul.

— Ești capricioasă ca și numele? întrebă și își încrucișă brațele la piept ca o barieră împotriva acelei invazii feminine neașteptate, dornic, de asemenea,

să-și vadă de ale lui mai repede. Nu-l impresiona teatrul ieftin pe care-l făcea, pesemne amatoare să fie în atenția mulțimii. Nu voia să se lase antrenat de afirmații și gesturi provocatoare. Ca să ce ...?

— Nu! negă revenind imediat cu picioarele pe pământ. Mama m-a botezat așa pentru că m-am născut dintr-un capriciu, nu că aș fi fost planificată să apar neapărat pe lume, explică nepăsătoare.

Omul se întrebă dacă prin lămuririle date nu cumva profana intenționat amintiri dragi ca să impresioneze audiența. Cumpăni iute și decise din nou, că n-avea nevoie să facă alte angajări. Împotriva dorinței sale se interesă împins de un scurt imbold:

— Știi să faci ceva anume?

— Are o tolbă plină cu zâmbete, șefu'— interveni unul din grupul de gură cască și imediat veselia și comentariile fură reluate.

— În afară de zâmbete gratuite, admise fata iute, mai știi să fac menaj, am lucrat pe la alte ferme și dacă trebuie, pot să ajut la căutarea unui animal rătăcit de turmă. Am și recomandări, bătu delicat cu palma peste buzunarul stâng de la pantaloni, pentru credibilitate.

Țistuielile o luară de la capăt de data asta pe alt diapazon pentru că nimeni nu credea că ar fi ceva serios de capul acelei mărunțele cu ochi vioi, dar Mitch se uită în jur, ridică mâna cu palma în sus să potolească gloata și când vociferările conteniră se uită din nou la nepoftită.

— Da, mă rog, admise condescendent. Înseamnă că dacă ești așa de competentă, n-o să-ți fie greu să găsești ceva în altă parte, rezumă pe scurt, expediind definitiv subiectul și persoana. Totuși, dacă vrei un adăpost pentru noaptea asta, Samuel te va duce la

casa soților Jefferson din apropiere. Au o cameră liberă. Acum, dacă nu te superi....Mitch își duse două degete la borul pălăriei, sugerând clasicul gest de salut. Ignorând-o apoi complet pe față, începu să dea ordine oamenilor și să-i trimită la cină.

Se îndepărtă cu sentimentul că se descurcase onorabil și reflectă la situația insolită de mai devreme. Femeie: provocare, bătaie de cap și griji. Nu neapărat în această ordine, oftă pentru sine, urmând aleea din piatră cubică șerpuitoare mărginită de arbuști pitici, cu traseu de la dependențele animalelor spre casa unde copilărise și locuia de când se știa.

Peste imobilele din apropiere, seara învăluia culorile vii ale zilei cu alungiri difuze și se încolăcea voluptoasă în jur cucerind spațiul diurn. Adăposturile pentru animale erau clădiri lungi din cărămidă și lemn cu acoperișuri din țiglă roșiatică, echipate cu sisteme de ventilație pentru aerisire, cu canale pentru dejecții, adăpători și orice era necesar pentru a obține condiții bune de igienă și siguranță maximă.

De cealaltă parte a aleii principale, dincolo de spațiul de manej, se înălțau construcții din lemn cu boxele cailor, majoritatea de rasă, cu arene închise pentru antrenamene și echitație, cu spații pentru îngrijit cabaline și zone pentru nutrețuri.

De-a lungul anilor, acareturile au fost îmbunătățite, lărgite, utilate cu accesorii și utilaje noi pentru ușurința activității muncitorilor, iar hambarele pentru hrană extinse, mai ales că, avântul economic din ultimii ani după război, oferea imense posibilități și mână de lucru ieftină.

Cambell, moștenitorul, învăluia cu ochii din mers acele bunuri care-i aduceau satisfacții pe multe planuri, dar și mulțumirea trufașă pentru munca bine

Brusc ceva șfichiui aerul și sunetul se concentră undeva deasupra capului său. Se trezi imediat aruncat în praf cu nasul în jos, ca o păpușă de cârpă.

Caprice alergă iute să-și recupereze lassoul pe care-l aruncase cu măiestrie în jurul picioarelor lungi ale șefului într-un mod neașteptat.

Gestul obișnuit pentru un bărbat, era inedit pentru o femeie, așa că, vociferările pro și contra îl scoaseră pe acesta din leagănul calmului legendar pentru câteva secunde.

Inima fetei bătea să-i spargă pieptul și socoti că necuviința făcută urma s-o catapulteze prin aer peste ulucile gardului fără să fie nevoie să se folosească de propriile picioare. Un fior de teamă îi străbătu șira spinării, dar se ținu tare când se apropie cu pași grăbiți de cel căzut.

Samuel și alți câțiva uitați prin preajmă surprinși de scenă, se uitau oripilați de la șef la străină și invers. Năuciți și curioși, opriti pe loc, așteptau continuarea acelei împrejurări puțin obișnuite și destul de ridicole.

— O să cheme șeriful, mormăi unul din gloată și imediat își sprijini palmele pe șolduri într-o poziție de alertă comică.

— Daaa, miroase a pârnaie, aprobă un băiat cu fața imberbă, dându-și coate cu amicul de lângă el.

— O mamă de bătaie i-ar fi suficientă, interveni altul ritos și scuipă cu convingere în țărână.

— Șeful nostru are metode eficiente să potolească o femeie, opină cu tărie o femeie cu părul lung, castaniu prins în coc la ceafă, gata să sară în ajutorul acestuia.

— Nici una nici alta, terminați cu aberațiile, se indignă șeful de echipă tranșant și întinse brațul

pavază ca să oprească zelul insei ce înainta gata să sară în ajutorul angajatorului. Patronul nu e așa!

Cu emoțiile înăbușite, tânăra se aplecă spre omul căzut și-i întinse mâna mărinimoasă.

Demonstrația de forță și precizie se terminase.

În mod clar, contase pe reacția calmă la gestul făcut, comportament care, în alte împrejurări, ar fi putut declanșa reacții ostile în lanț, mai ales că era vorba de conducătorul unui clan. Riscase fie din prostie, fie apelase la cutezanță, din bravadă, sau câte un pic din amândouă, raționă Mitch. Normal, nu era recunoscător că fusese trântit de o femeie la pământ cu atâta ușurință în fața propriilor angajați și redus la statutul de victimă, dar lucrurile se vor schimba, din acest minut, cu siguranță!

— Cum ziceai că te cheamă? întrebă cu fals interes reînnoit în vocea controlată. Ignoră intenționat mâna întinsă când se ridică cu suplețe de jos.

— Caprice.

Cuvântul flutură prin aer trecând pe lângă urechile sale și bărbia fetei se ridică spre el.

— Ei bine drăguță, frumoasă demonstrație de cascadorie, dar n-ai vrea să te joci în altă parte? îi recomandă ironic scuturându-se energic de praf.

— Iartă-mi îndrăzneala! A fost o glumă nevinovată, declară cu solitudine inutilă și atitudine fals curajoasă.

— Hmm, fu răspunsul cel mai sigur scos în acea clipă, lăsând la o parte starea de spirit și înjurătura savuroasă care-i colcăia în minte. Glumă pe dracu'!

— Lassoul, mi-l dai te rog înapoi? întrebă cu candoare fermecătoare, urmărind în același timp îngrijorată cum frânghia se transformă colac în mâinile puternice.